

כל יהודי – עשיר בעצם

שיחת יום ה', ב' אדר ראשון, ה'תשנ"ב,
לאחר תפילת ערבית – בלתי מוגה

פּוֹתַחֵין בְּדַבַּר מַלְכוּת

וכאמור, ענין זה שייך במיוחד לימים אלו, דאע"פ שעדיין לא קראנו בתורה את כל הפרשה מתחילתה ועד סופה, עם כל ה"טראסק" שבוה, הרי, התחלנו כבר לקרוא בתורה את התחלת הפרשה, הכוללת הן את הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" והן "זהב כסף ונחשת", החל מקריאת התורה בתפילת המנחה בשבת שעברה, ש"פ משפטים.

ה. ולהוסיף, שגם ב"משפטים" מודגש המצב והגאולה האמיתית והשלימה.

וכמדובר כמה פעמים, ש"משפטים" פירושו, ענינים המובנים בשכל הכי פשוט, ועד כדי כך שיש צורך לשלול ולהבהיר "לפניהם" – ולא לפני עו"א ואפילו ידעת בדין אחד שהם דנין אותו כדיני ישראל אל תביאהו בערכאות שלהם. ויתירה מזו – שגם לאחר השליה, הרי זה אך ורק בכדי לא להוסיף בהם כח ותהלה, "שהמביא דיני ישראל לפני ארמים... מיקר את שם האלילים להשביחם", אבל מצד הפסק-דין עצמו, הרי גם אומות-העולם פוסקים –

שנמצאים אנו ב"זמן השיא" ["העכסטע צייט", וכמדובר כמה פעמים שזה מורה על כך, שבה"צייט" עצמו ישנו הענין ד"מעלה", "הויך", ובוה גופא – "מעלה" עלינו יותר וכו', עד לה"עכסטע צייט"] – לקיום הענין ד"וכתתו חרבותם לאתים"!

וכמדובר כמה פעמים אודות האסיפה דאומות-העולם על כל הפרסום וה"שטורעם" שבדבר, בה הסבירו שאי-אפשר בלא-הכי, כיון שזהו דבר הכרחי, ועד שעומדים בפליאה – מדוע עד עתה לא עשו זאת. ועד כדי כך

פרשת השבוע, כפתגם הידוע של אדמו"ר הזקן ש"צריכים לחיות עם הזמן", הרי מובן, שענין זה מהוה הוראה נצחית לכאוי"א מישראל בכל הזמנים:

יהודי צריך להשתדל ככל התלוי בו – שתהיי לו עשירות בפשטות!

ועיקר הענין בזה – שאז יש לו אפשרות גדולה יותר שלא-בערך להתעסק בעניני צדקה, ועד"ז להדר בקיום המצוות, שכן, הידור מצוה כרוך בהוצאות נוספות.

ובזה גופא, יש הידור למעלה מהידור, ובמילא מובן ג"כ בנוגע להוצאות הכרוכות בזה, שיש בזה כמה דרגות: "נחשת", ובהוספה על זה "כסף", ובהוספה על נחשת וכסף – ג"כ "זהב".

וממילא מובן, שזה שהתחלת הפסוק בפרשתנו היא ב"זהב" דוקא, הרי זה מורה על תכלית השלימות בעשירות שישנה לכאוי"א מישראל, כך, שיש ביכלתו להדר בקיום המצוות – ביתר שאת ויתר עוז!

ד. ועוד והוא העיקר – שהענינים שבהתחלת הפרשה מעוררים עוד יותר אודות הצורך בביאת הגאולה האמיתית והשלימה, שאז נקיים את הציווי שבפרשתנו "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" – **כפשוטו**.

ואף שיש בזה עוד פירושים (בעבודת האדם וכו'), הרי בתורה-שבכתב בכלל, ובפרט בעניני ההלכה שבה (ע"ד הציווי ד"ועשו לי מקדש", שזהו דין והלכה) – הדבר הראשון העיקרי הוא: פשוטו של מקרא, ופשוטה של הלכה. ופשטות הציווי בענינו הוא – על בנין בית-המקדש כפשוטו!

א. כמדובר – "פותחין בברכה". ובפרט בעמדנו בחודש אדר "דבריא מזלי" – מזלו של כאוי"א מישראל, ובפרט המזל דכלל-ישראל. ובמיוחד בנוגע להענין שהזמן-גרמא – ביאת הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

ב. ענין זה שייך במיוחד לפרשת השבוע, פרשת תרומה [שהוה שמה של כל הפרשה], שמיד בהתחלתה מודגש ענין הגאולה – בהציווי "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". ונוסף לזה – מצב הגאולה מודגש בהתחלת (הציווי על) נדבת המשכן שבפרשתנו – "זהב כסף ונחשת":

לכאורה, כיון שנדבת המשכן כללה את כל בני ישראל, היי צריך להתחיל ב"נחשת", שזוהי נדבה השייכת לרובם של ישראל, או אפילו לכל ישראל, ורק אח"כ להוסיף – "כסף", ולאחר-מכן גם – "זהב". ואעפ"כ רואים אנו שהפסוק מתחיל דוקא ב"זהב"! ומזה מובן – שפרשה זו מדגישה את ענין העשירות בבני ישראל!

והיינו, שכל יהודי צריך להיות מבורך בעשירות, בעשירות גשמית כפשוטה, ועד כדי כך, שהדבר הראשון שבנכסיו הוא "זהב" (ורק לאחר-מכן מוסיפים "כסף", ואח"כ גם "נחשת"), כיון שעיקר ענינו של יהודי הוא "זהב" ו"אבני שהם ואבני מילואים" (כסיום פרטי נדבת המשכן שבפסוק), להיותו בנו יחידו של הקב"ה!

ג. והנה, כיון שהתורה היא תורה נצחית, והוראה נצחית (ובפרט כשמדובר אודות

שבאסיפה זו התאחדו שתי המלוכות, אשר, ברוב הזמן הן היו מנגדות זו לזו, ואילו עתה – הן מדגישות שצריך להיות להיפך "וכתתו חרבותם לאתים", וכמדובר כמה פעמים בארוכה.

1. ועוד והוא העיקר, שמהדיבור בכל עניינים אלו נבוא לקיומם **במעשה בפועל**, ובפרט בעמדנו בחודש אדר "דבריא מזליי", שהרי ענינו של "מזל" הוא, שנוזל ונמשך עד למטה מטה.

ובהדגשה יתירה בקביעות שנה זו שהראש של כל החודש, **ראש-חודש**, חל ביום השלישי בשבוע שהוכפל בו כי טוב, טוב (לא רק לשמים אלא) גם **לבריות**.

ועדי"ג גם יום ב' דר"ח שחל ביום הרביעי – קשור עם ענין הגאולה, כיון שביום הרביעי ניתלו שני המאורות (ניתלו בתי"ו) כפי שהם "**שני המאורות הגדולים**". ורק לאחר-זה נעשה הענין (דקטרוג הלבנה) והחלוקה דהמאור הקטן והמאור הגדול, ובאופן – שמיד הסבירו הכריזו והודיעו, שזה שהלבנה נעשתה "המאור הקטן" אין זה ענין של עונש, אלא אדרבה, שדוקא עיי ירידה זו תגיע הלבנה לעלי דלעת"ל בקיום היעוד ד"והי אור הלבנה כאור החמה", אלא שגם בזה איננה נעצרת ("און דערבי וועט זי זיך ניט אפשטעלן") אלא היא מוסיפה עוד יותר כהמשך הפסוק "שבעתיים כאור שבעת הימים", כמדובר כמה פעמים.

וכמו-כן נעשה גם בישראל הדומין ללבנה ומונין ללבנה – בכל יהודי ובכל בני ישראל. ובפרט בעמדנו לאחר ר"ח, ור"ח אדר שהוא חודש הכולל שישים יום בשנה זו, כמדובר לעיל בארוכה.

כולל גם – שבו יודעים כבר וקבעו כבר, שמיד לאחריו מגיע חודש ניסן והרי כשם ש"בניסן נגאלו" כך "בניסן עתידין להגאל".

– אלא שאין הפירוש בזה, שצריכים לחכות עד חודש ניסן, אלא זוכים לזה תיכף ומיד. ועי"ד פתגמו של נשיא דורנו בנוגע

ובריא מזליי בפשטות פירושו – כפי שאפילו אינו-יהודי מפרש זאת.

שכאשר ישאלו אותו:
מה זאת אומרת
"בריא מזליי" – הוא

יענה מיד, ש"בריא
מזליי" פירושו, שהמזל

של כל יהודי צריך
להיות בריא וחזק,
"געזונט און
שטארק"!!...

לאמירת "לשנה הבאה בירושלים", שאין הפירוש בזה שצריכים לחכות שנה שלימה, אלא זוכים לזה תיכף ומיד, כך **שבדרך ממילא** נמצאים בשנה הבאה בירושלים.

[ובפרט שאמירה זו היא ב"ימי צאתך מארץ מצרים" (חג הפסח), ובשעת אמירת ההגדה – "בשעה שיש (פסח) מצה ומרור מונחים לפניך", אשר, "מרור" מורה על הענין דקו האמצעי, שהמשכה שבו היא **תיכף ומיד באופן ישר** (כמרומז גם בה"וא"ו" שב"מרור"), ובאופן ד"אך צדיקים יודו לשמך ישבו **ישרים** את פניך"].

2. ועוד, והוא העיקר, שתיכף ומיד ממש יהי "בריא מזליי", כפי שכל יהודי וכל בני ישראל מאחלים ומתברכים ("ווינטשן זיך")

– שמזלו של כל יהודי יהי בריא וחזק, על אחת כמה וכמה – המזל דעשרה מישראל, ועל אחת כמה וכמה – בהמזל של יהודים רבים, שצריך להיות **בריא מזליי בפשטות!**

ובריא מזליי בפשטות פירושו – כפי שאפילו אינו-יהודי מפרש זאת. שכאשר ישאלו אותו (לאחר שיתרגמו לו את המילים): מה זאת אומרת "בריא מזליי" – הוא יענה מיד, ש"בריא מזליי" פירושו, שהמזל של כל יהודי צריך להיות בריא וחזק, "**געזונט און שטארק**"!!...

ובמילא מובן – שהוא צריך להיות סמוך על שלחן אביו, ובמילא צריך הוא להיות תיכף ומיד – בארצנו הקדושה, "בנערינו ובזקנינו". . . בבנינו ובבנותינו".

וכל זה – מתוך מזל-טבא, ובפרט שר"ח חל ביום השלישי שהוכפל בו **כי טוב**, כמדובר לעיל. [ותיכף ומיד לאחריו – ממשיכים ביום ב' דר"ח שחל ביום הרביעי בשבוע, שבו ניתלו "שני המאורות הגדולים", ורק אח"כ היתה הירידה דה"מאור הקטן", ובאופן שכל הירידה היא אך ורק לצורך העלי שנפעלת על-ידה, בקיום היעוד ד"והי אור הלבנה כאור החמה" ועד ל"שבעתיים כאור שבעת הימים" תיכף ומיד ממש, כמדובר כמה פעמים].

וכמדובר כמה פעמים – זוכים לכל זה תיכף ומיד ממש, ללא שום הפסק בינתיים, אלא תיכף ומיד נעשה המראה באצבעו ואומר: "**הנה זה – משיח צדקנו – בא**",

וכלנו הולכים יחד, "בנערינו ובזקנינו". . . בבנינו ובבנותינו" – לארצנו הקדושה, ולירושלים עיה"ק, ול"מקדש אדני-כוננו ידיך" – אל בית המקדש השלישי והמשולש, ותיכף ומיד ממש.

* * *

[אח"כ נתן כ"ק אדמו"ר שליט"א לכאו"א מהנאספים שי' ג' שטרות של דולר, לתת אותם (או חילופם) לצדקה].